

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 26 1 Δεκεμβρίου 1999

«Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δέ ἀγάπη οἰκοδομεῖ».
(Α΄ Κορινθ. γ' 1).

Παλιά ἡ διάγνωσι. Ἀπόσταγμα προσωπικῆς σοφίας καί ἔλλαμψης τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐμπειρία τῆς θεοφώτιστης προσωπικότητος τοῦ μεγάλου ἀποστόλου. Τοῦ Παύλου. Καί χαραγμένη ἀπό τό εὐλογημένο χέρι του στήν ἐπιστολή, πού στέλνει στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου.

Ἡ γνῶσι, μικρή ἢ μεγάλη, λυμφατική ἢ πληθωρική, μπορεῖ νά ἀλλοιώσει τήν ὑπαρξί. Νά τήν ἐκτρέψῃ ἀπό τήν ἰσορροπία τῆς αὐτογνωσίας, τῆς σεμνότη-
ταις καί τῆς ταπεινοφροσύνης. Νά τήν ἀπομονώσῃ καί νά τήν ἀποκόψῃ ἀπό τό κοινωνικό σῶμα τῶν «ἀδελφῶν». Νά τή σπρώξῃ στήν ἄγονη ἔπαρσι. Νά τήν καταντήσῃ πύργο κλειστό. Ταξιδευτή μοναχικό στό πέλαγος τῆς ἱστορίας.

Αντίθετα, ἡ ἀγάπη εἶναι σκίρτημα ἀνθρωπιᾶς καί δημιουργίας. Δίαυλος Ἀκοινωνίας. Στοιχεῖο «οἰκοδομῆς». Ἰκμάδα ζωῆς. Πού προσφέρεται «ἐμφρονα» καί «ἐμπονα», γιά νά στυλώσῃ τά λυγισμένα γόνατα καί νά ἀνα-
πτέρωσῃ τίς «κατερραγμένες» καρδιές. Εἶναι ἡ σταλαγματιά τοῦ νεροῦ, πού ἀνακουφίζει τήν ἀνθρώπινη περιπέτεια. Τό φίλημα τῆς ζωῆς, στίς ὑπάρξεις, πού ἔχουν χάσει τήν ἐπαφή μέ τήν αὖρα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Αὐτονόητο, ὅτι, ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος κάνῃ διάκρισι ἀνάμεσα στή γνῶσι καί στήν ἀγάπη, δέν ὑποβαθμίζει τήν ἀξία τῆς γνώσεως. Δέ ρίχνει στήν ἄβυσσο τῆς περιφρόνησης τή λαχτάρα τοῦ προσώπου νά προσπελάσῃ στά «βατά» μυστικά τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καί στά «ἀπροσπέλαστα» μυστήρια τῆς

Δημιουργίας. Πλούσιος ὁ ἴδιος σέ παιδεία, δέν ὑποτίμησε ποτέ τό μόχθο, πού ἀφιερώνεται στό βωμό τῆς μάθησης. Ὅμως, δέν τοῦ ἦταν δυνατό νά παραβλέψῃ καί νά παρασιωπήσῃ τόν κίνδυνο τῆς ἀλλοίωσης καί τῆς ἐκτροπῆς. Τήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης, πού εὐκόλα ἐπαίρεται καί διολισθαίνει σέ ψεύτικους, ὄνειρικούς παραδείσους παγγνωσίας καί παντοδυναμίας. Καί τήν κοινή ἐμπειρία, ὅτι, στήν κούρσα τῆς ἐπαρσης, χάνεται τό μονοπάτι τῆς ἐπικοινωνίας μέ τό συνάνθρωπο καί παύουν νά λειτουργοῦν ὁ δέκτης καί ὁ πομπός τῆς ἀγάπης.

Σταθερή ἢ προβληματική, πού φωτίζει μέ τή φράσι τοῦ ὁ ἀπόστολος. Κληρονομιά τοῦ ἀρχαίου κόσμου, πού ἐπαναδιατυπώθηκε στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἡ μετάλλαξη τῆς γνώσης σέ φυσίωση, σέ ἐπαρση καί ναρκισσισμό διαγνώστηκε, μέ σοβαρότητα, ἀπό τά δυνατά πνεύματα τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς. Καί πέρασε, ὡς φωτισμένη καί διακριτική διαπίστωση, στά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ τή σφραγίδα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, τοῦ ἀγαπημένου μας Παύλου. Ἡ ἐμπειρία ὁδύνης περιέγραψε παλιές ἀρρωστημένες καταστάσεις. Ἀλλά ἐνότισε καί πληγές, πού διατηρήθηκαν στό κοινωνικό σῶμα καί μετά τήν ἔκχυσι τοῦ Παναγίου Πνεύματος στήν παρεμβολή τῆς Ἐκκλησίας.

Δεῖγμα πρόσφατο τά μητρῶα τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης τῶν φυσικῶν καί ἀνθρωπολογικῶν ἐπιστημῶν καί τοῦ εὐρύτατου φάσματος τῆς τεχνολογίας. Ἡ ἐπαρσι, πού ἔφερε ἡ ἐκτίναξι τοῦ δείκτη τῆς ἔρευνας καί τῶν ποικίλων ἐφαρμογῶν στά δυσθεώρητα ὕψη. Καί ἡ παγωνιά, πού ἀπλώθηκε γύρω μας καί μέσα μας καθῶς ὑποβιάσαμε καί ἀποθηκέψαμε τήν ἀγάπη στά μουχλιασμένα κατώγια τῆς ληημοσύνης. Ἐντυπωσιασμένοι, ἡλεκτρισμένοι, ἐγκλωβισμένοι στό θάμβος τῶν ἀνακαλύψεων, γεμίσαμε μέ ὑπερηφάνεια. Καί ἀφοσιώθηκαν ἀποκλειστικά καί μόνο στήν επέκτασι τοῦ γηπέδου τῶν ἐρευνῶν μας καί στό σάλπισμα τῶν κατορθωμάτων μας. Καί ἡ ἀγάπη, ἰσχνό ὑπόλειμμα ἄλλων δομῶν, δέν ὑποθεμελιώνει πιά καί δέ στερεώνει τή σύγχρονη ἀνθρώπινη κοινότητα. Δέ χτίζει τόν ἱερό οἶκο τῆς οἰκογένειας τοῦ Θεοῦ. Καί δέ δημιουργεῖ τήν περιχώρησι τῶν ψυχῶν.

Ο ἀποστολικός λόγος εἶναι ἀφυπνιστικός. Ἀπευθύνεται στίς συνειδήσεις μας. Κεντρίζει τή φιλοτιμία μας. Ἀνακατατάσσει τίς προτεραιότητές μας. Ἐγκαθιστᾷ τή γνώση στό βάθρο τῆς σχετικότητας. Καί τήν ἀγάπη στό ὕψος τῆς πρώτης ἀξίας. Ἀνάβει μέσα μας τή σβησμένη λαμπάδα τῆς ἀνθρωπιᾶς. Χτίζει τίς γέφυρες τῆς ἐπικοινωνίας μέ τούς συνοδοιπόρους τῆς ἱστορίας. Οἰκοδομεῖ τήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«'Εδῶ καί τῶρα...».

Μακαριώτατο
Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν
κ. Χριστόδουλο

Μακαριώτατε καί συλλειτουργέ,

Διάβασα μέ πολλή προσοχή καί μέ καταφανή ὀδύνη ἕνα ἀπόσπασμα-ἀφόρητα μεγάλο γιά τά δεδομένα τῶν ἐφημερίδων καί μικρό καί συνοπτικό γιά τά δικά σου μέτρα-τῆς ἀπολογίας σου, πού εἶχες τήν ἔμπνευσι, ἴσως καί τήν παρόρμησι, νά παρουσιάσης στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τό διήμερο μόνολόγῳ σου.

Σταμάτησα ἤ, ἀκριβέστερα, σκόνη-τασα σέ πολλές περίεργες ἀναλύσεις σου. Ἀθεολόγητες καί ἀδικαίωτες. Ὑπεροπτικές καί ἀταίριαστες γιά ἕνα διάδοχο τῶν σεμνῶν ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί, σοῦ ἐξομολογοῦμαι, δυσκολεύτηκα νά συμβιβαστῶ μέ τή σκέψι, ὅτι ὅλες αὐτές οἱ αὐτοθαυμαστικές καί a priori καταδικαστικές γιά τούς κριτές τῶν κινήσεών σου καί τοῦ ἔργου σου κορώνες μποροῦν νά δώσουν τά πνευματικά στοιχεῖα τῆς ταυτότητας ἑνός γνήσιου κρίκου τῆς ἀλυσίδας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί λειτουργῶν τῶν Μυστηρίων Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ. Ὅτι δημοσιοποιοῦν τά θησαυρίσματα ζωῆς ἑνός πρωιεράρχη, πού ὑψώνει, ἐπὶ δεκαετίες ὁλόκληρες, τήν καρδιά καί τά χέρια του καί ἱκετεύει «*ὑπέρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων*». Ἄν τό κείμενο αὐτό ἀποτελοῦσε ἀπαύγασμα καί ἀπόρροια τῶν ἀτιθάσσευτων φιλοδοξιῶν καί τῶν ἀναπόφευκτων πικριῶν ἑνός κοσμικοῦ ἡγεμόνα, δέ θά ξένιζε τόν κοινόν ἀναγνώστη. Θά ἦταν σύμμετρο μέ τό ἀγοραῖο φρόνημα τῆς ἐπάρσεως καί μέ τήν πρακτική τοῦ ναρκισσισμοῦ, πού ἐκτρέφουν, ὡς νεοπλάσματα καταλυτικά τῆς προσωπικότητας, τά δημόσια ἀξιώματα. Γραμμένο, ὅμως, ἀπό τό ἴδιο χέρι, πού διαμοιράζει τίς ὑψιστες καί ἀτίμητες δωρεές τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί πού ἀπλώνεται ἱκετευτικά γιά νά ζητήσῃ τό ἔλεος, σηματοδοτεῖ ἀλλοίωση καρδιάς καί ἐπικίνδυνη ἐκτροπή ἀπό τό χαρισματικό κλίμα τῶν πυρίνων γλωσσῶν τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀνάμεσα στά πολλά, σκληρά καί ἐπιθετικά, πού ἐκχύνεις, ὡς «*χολήν πικρίας*» στόν ἀπολογητικό καταρράκτη σου, ἀποτολμᾷς καί μιά πρόκλησι πρὸς τούς ἐπικριτές σου ἢ πρὸς ἐκείνους, πού δέν χειροκροτοῦν ἀφειδώ-

λευτα τις πρωτοβουλίες σου. Ἡ πρόκλησί σου αὐτή-θὰ τολμοῦσα νά τή χαρακτηρίσω ἰταμή-πρός τόν «οἶονδήποτε» ἐπικριτή σου, νά καταγγεῖλῃ «ἐδῶ καί τώρα» τις ἐκτροπές σου, τούς μηχανισμούς, πού καθημερινά στήνονται ὡς ἱστοί ἀράχνης στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογῶ ὅτι μέ ἐρέθισε. Ἦχησε μέσα μου ὡς προσβολή καί προδοσία τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξιοπρέπειας, πού συμπορεύεται καί ἑναρμονίζεται μέ τή σεμνότητα καί τό ταπεινό φρόνημα. Καί πού, στίς περιπτώσεις τῶν λαθεμένων πρωτοβουλιῶν, δέν ἐπιστρατεύει τή μεμπτή μέθοδο τῆς φαρισαϊκῆς ἐπικαλύψεως μέ τό φθαρμένο καί ἀπεχθές ἱμάτιο τῆς αὐτοδικαιώσεως, ἀλλά διαθέτει τήν παρρησία νά ὁμολογῇ τά σφάλματα «ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ» καί νά ἐκζητῇ ταπεινά τήν ἀνθρώπινη συγκατάβασι καί τό ἄπειρο, θεϊκό ἔλεος.

Διεκήρυξης: «Ἐπειδή εἶμαι καί ἀπό χαρακτήρος ξένος πρὸς πᾶσαν ἰδέαν δολοπλοκίας καί μηχανορραφιῶν-καί τοῦτο τό ἀποδεικνύει ἡ συνεπής πορεία μου ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας-προκαλῶ τόν οἶονδήποτε νά καταγγεῖλῃ ἐδῶ καί τώρα σαφῶς καί τεκμηριωμένα αὐτούς τούς μηχανισμούς, πού καθημερινά δῆθεν στήνονται ὡς ἱστοί ἀράχνης στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου. Οἱ εὐτελεῖς συκοφάντες πρέπει νά ἀποκαλυφθοῦν καί νά στιγματισθοῦν. Κανείς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Καταλόγου δέν μπορεῖ μέ ψευδεῖς ἰσχυρισμούς νά ἀσελγῇ πάνω στίς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ, πού τώρα ἔχει ἐναποθέσει τις πολλές του ἐλπίδες στήν Ἐκκλησία».

Λοιπόν. Ἀνταποκρίνομαι στήν πρόκλησί σου. «Ἐδῶ καί τώρα». Φυσικά,

ὄχι χωρίς νυγμό πόνου. Ἀλλά ὄχι καί χωρίς τήν ἀπαραίτητη παρρησία. Σέ καταγγέλλω ἀνοιχτά καί εὐθέως. Στό σῶμα τῶν συνιεραρχῶν μας. Καί σ' ὀλόκληρο τό πλήρωμα τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Σοῦ καταλογίζω μιά πρᾶξι, πού εἶναι ἔξω ἀπό τά ὅρια τῆς ἀρχιερατικῆς εὐθύτητας καί τῆς στοιχειώδους ἐντιμότητας. Ἐπαίσχυντη καί ἀπαράδεκτη. Γιά ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο. Ἰδιαίτερα γιά τό λειτουργό τοῦ Θεοῦ. Καί ἰδιαίτατα γιά τόν φορέα τοῦ βάρους τῆς ἀρχιερωσύνης. Καί ἡ εἰδεχθέστατη αὐτή πρᾶξι, πού τή διέπραξες ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος καί τήν ἐκμεταλλεύτηκες γιά τήν ἄνοδό σου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, εἶναι ἡ πλαστογραφία.

Κατά τις ἀρχιερατικές ἐκλογές τῆς 25ης Μαΐου τοῦ 1994 μπῆκες-ἄγνωστο μέ ποιό τρόπο-στόν ἐκλογικό μηχανισμό καί ἀλλοιώσεις τά ψηφοδέλτια. Τήν ἀλλοίωσι τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος, πού πραγματοποιήθηκε μέ τήν παρέμβασί σου, τήν προδίδει ὁ γραφικός σου χαρακτήρας, πού βρίσκεται ἀποτυπωμένος σέ πολλά ψηφοδέλτια. Καί τήν πιστοποιεῖ, χωρίς ἐπιφυλάξεις, ἡ γραφολογική ἐπιστήμη. Τῇ βαρύτατη, ὅμως, εὐθύνη σου τήν τονίζει καί τήν ἀποδεικνύει καί ἡ μακρά καί ἐπίμονη σιωπή σου. Μετά ἀπό τόσο θόρυβο, πού ἔγινε σέ βάρος σου, δέν ἀποτόλμησες νά προβῇς σέ δημόσια δήλωση καί νά ἀμφισβητήσης τήν πλαστογραφία. Σῦ, πού βρίσκεσαι καθημερινά στό παράθυρο τῆς τηλεόρασεως, κρατώντας στό χέρι τό μικρόφωνο καί ἀπαντώντας ἀκόμα καί στίς ἐλαφρότατες μομφές, πού τοξεύονται στό πρόσωπό σου, δέ βρῆκες τό θάρρος νά διατυπώσης τήν ἔνστασι ἢ τήν

άντιμομφή, ότι ή καταγγελία για πλαστογραφία δέν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Τό θεώρησες άσήμαντο τό θέμα καί τό προσπέρασες; Ή φοβήθηκες νά άγγίξης μέ τό χέρι σου τά άναμένα κάρβουνα;

Καί όλα αυτά για νά έξυπηρετήσης καί νά προωθήσης τό φίλο σου καί διαφημιστή σου στην κούρσα της άρχιεπισκοπικής έκλογής, άρχιερέα Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Για νά τόν μετατάξης στην ομάδα των θαυμαστών σου καί ψηφοφόρων σου. Καί για νά τόν φιλοτιμήσης νά γίνη κράχτης των προσόντων σου. Καί δέ συλλογίστηκες, ότι αυτή ή μετάταξι του Άρχιερέα Μπεζενίτη θά καταντούσε άφορμή δεινής άνωμαλίας καί έγκαινισμός δαιμονικής άναστατώσεως καί μεταλλάξεως στην καταταλαιπωρημένη Μητρόπολί μου, πού, για είκοσιπέντε όλόκληρα χρόνια, είναι χώρος σκανδάλων καί άλλεπάλληλων συνειδησιακών κρίσεων έξ αίτίας του έκκλησιαστικού προβλήματος. Καί αυτού του προβλήματος σύ είσαι καί δημιουργός καί γόνος.

Βρέθηκαν ψηφοδέλτια, μέ τό δικό σου χαρακτήρα, στη δέσμη των ψηφοδελτίων, πού κατατέθηκε στό Συμβούλιο της Έπικρατείας. Καί τό περίεργο: Αυτά τά ψηφοδέλτια δέν είχαν τίς μονογραφές των μελών της έφορευτικής επιτροπής, ενώ ήταν μονογραφημένα τά ψηφοδέλτια της δεύτερης ψηφοφορίας. Γιατί άραγε; Λησμόνησε ή επιτροπή νά τά μονογράψη; Καί πώς δέ λησμόνησε νά μονογράψη τά δεύτερα; Άλλαξαν τά ψηφοδέλτια έκ των ύστέρων, όταν υποχρεώθηκε ή Άρχιγραμματεία νά τά καταθέση στό Συμβούλιο της Έπικρατείας; Κάτι τέτοιο

άποτελεί πρόκλησι καί πρόσκλησι προς τόν Είσαγγελέα. Ή έλλειψι των άπαραίτητων υπογραφών είναι ένα πρόσθετο στοιχείο, που υπογραμμίζει τό έγκλημα.

Ή πλαστογραφία σου έμεινε κρυφή καί μυστική για πέντε όλόκληρα χρόνια. Καταχωνιασμένη στα ντουλάπια της Ήρας Συνόδου. Κανένas από τά μέλη της Ήεραρχίας δέν υποπτεύθηκε την άπρεπη καί άλλοιωτική επέμβασί σου. Κανένas δέ σκέφτηκε νά ζητήση τή διερεύνησι καί τήν καταμέτρησι των γνήσιων ψηφοδελτίων, πού ρίχτηκαν στην κάλη, υπέρ του Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Καί μόνο, όταν, ύστερα από μία όλόκληρη πενταετία, λαϊκά μέλη της Μητροπόλεως Άττικής προσέφυγαν στη δικαιοσύνη καί ζήτησαν νά κατατεθούν τά ψηφοδέλτια καί όλα τά άποδεικτικά στοιχεία της έκλογής στό Συμβούλιο της Έπικρατείας, ή Γραμματεία της Ήρας Συνόδου άναγκάστηκε νά παραδώση τό φάκελλο, πού έκρυβε τή μεγάλη έκπληξι καί τή άπροσμέτρητη ντροπή. Τά παραποιημένα καί τά πλαστογραφημένα ψηφοδέλτια.

Ένώπιον της Ήρας Συνόδου καί ένώπιον του λαού του Θεού σέ καταγγέλλω για τήν πρᾶξι σου αυτή. Καί δηλώνω πρόθυμος καί έτοιμος νά παραστώ στην έκκλησιαστική δίκη καί νά έμφανίσω όλα τά ντοκουμέντα, πού πιστοποιούν καί άποδεικνύουν τήν ένοχή σου.

Σέ καταγγέλλω, άκόμη, ότι στην πρόσφατη άπολογία σου, μπροστά στη Σύνοδο της Ήεραρχίας, προσπάθησες νά κρύψης τήν έγκληματική αυτή πρᾶξι καί νά έμφανίσης ένα πρόσωπο άπόλυτα καθαρό. Ξένο προς τίς δολοπλοκίες καί τίς μηχανορ-

ραφίες. Είπες, ότι από «*χαρακτήρος*» είσαι «*ξένος πρὸς πᾶσαν ἰδέαν δολοπλοκίας καὶ μηχανορραφίας*» καὶ ὅτι, «*τοῦτο τό ἀποδεικνύει ἡ συνεπὴς πορεία*» σου «*ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας*». Ἡ διαβεβαίωσι αὐτή, ἀπὸ τῆ στιγμῆ, πού ὑπάρχει ὁ φάκελλος τῆς πλαστογραφίας, εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀναληθὴς καὶ ὑποκριτικὴ. Δέν ταιριάζει στὰ χεῖλη ενός προκαθήμενου, πού θά ἔπρεπε νά εἶναι τό ὑπόδειγμα τῆς εἰλικρίνειας καὶ τῆς μετάνοιας. Οὔτε γίνεται ἀποδεκτὴ, ὅταν ἐκφέρεται ἀπὸ ἓνα δράστη πλαστογραφίας. Ἀληθινά, ἀπορῶ, πού βρῆκες τό ψυχικὸ σθένος νά διατυπώσης αὐτόν τόν ἰσχυρισμό, ὅταν ἤξερες, ὅτι οἱ πράξεις τῆς πλαστογραφίας σου εἶχαν διαρρεύσει ἀπὸ τό ἑρμάριο τῆς παραφυλακῆς των καὶ εἶχαν παραδοθῇ στὰ φτερά τοῦ ἡμερήσιου καὶ τοῦ περιοδικοῦ Τύπου, γιὰ νά τίς μεταφέρουν στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης!

Ἐπιπρόσθετα, σέ καταγγέλλω, γιατί, ἔνοχος γιὰ πλαστογραφία, τόλμησες νά προσάψης στοὺς Ἱεράρχες ἐπικριτὲς σου καὶ στοὺς δημοσιογράφους, πού δημοσιοποίησαν τό ἔγκλημά σου, τῇ μομφῇ, ὅτι εἶναι «*συκοφάντες*» καὶ ὅτι, μέ τὰ δημοσιεύματά τους «*ἀσελγοῦν στίς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ*». Ἡ πράξι τῆς ἀσέλγας, ἀγαπητέ Χριστόδουλε, δέν διαπράττεται μέ τῇ δημοσιοποίησι τῶν ἀνέντιμων πράξεων, ὅπως εἶναι ἡ πράξι τῆς πλαστογραφίας, ἀλλὰ μέ τὴν προσφυγὴ στήν ἀνεντιμότητα καὶ τῇ διάπραξι τῶν ἀνέντιμων πράξεων, μέ προοπτικὴ καὶ μέ στόχο τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς προσωπικῆς ἰδιοτέλειαις καὶ τὴν κατάκτησι τῶν ὑψηλῶν ἐπάλξεων τῆς κοσμικῆς ἢ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Αὐτὲς εἶναι οἱ καταγγελίες μου. Ἀνοιχτές καὶ σταράτες. Καὶ περιμένω τίς ἄμεσες ἐνέργειές σου. Εἶσαι ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ, ταυτόχρονα καὶ ὁ πρῶτος ὑπεύθυνος μοχλὸς στοῦ μηχανισμό τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ὁ ἀρμόδιος νά κινήσης τίς ἀνακριτικὲς διαδικασίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Καὶ νά ζητήσης τὴν ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα καὶ τόν καταλογισμό τῶν εὐθυνῶν.

Ἴσαμε νά ὁλοκληρωθῇ-χωρὶς παρεμβάσεις καὶ χωρὶς παρασκηνιακὲς μεθοδεύσεις-ἡ δικαστικὴ διερεύνησι καὶ νά διατυπωθῇ ἀμερόληπτο πόρισμα, σταμάτησε νά περιαιτολογῆς καὶ νά ἰσχυρίζεσαι, ὅτι μόνο συκοφάντες προσπαθοῦν νά διατυπώσουν μομφές ἐναντίον σου καὶ νά σπιλώσουν τὴν ἀλέκιστη(!) ὑπόληψί σου. Κανένας δέν τὰ πιστεύει αὐτά. Τῇ στιγμῇ, μάλιστα, πού ἀπὸ τόν Ἰούλιο, πού καταγγέλθηκε ἐπίσημα ἡ πλαστογραφία σου, κρατᾷς τό δάχτυλο στὰ χεῖλη καὶ ἐπιβάλεις καὶ στήν Ἱερά Σύνοδο καὶ στὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τὴ σιωπὴ. Σταμάτησε τίς περιαιτολογίες. Καὶ κάνε τό χρέος, πού σοῦ ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παράδωσε τό φάκελλο στοὺς ἀρμόδιους δικαστές. Καὶ ζήτησε, μέ ἀνδρική σταθερότητα καὶ μέ ἀρχιερατικὴ ἀξιοπρέπεια, νά κάνουν ἀνεμπόδιστα τό καθήκον τους. Νά ἐρευνήσουν σέ βάθος καὶ σέ πλάτος τὴν ἐπὶ δικὴ ψηφοφορία. Καὶ νά δικάσουν μέ εὐθυκρισία καὶ μέ ἀμεροληψία.

Μέ φανερὴ τὴν πικρία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι ὑπογράφω τὴν καταγγελία μου.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΚΑΥΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Καρδίτσα 1η Νοεμβρίου 1999

Πρός τον

Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο

κ. Χριστόδουλο

Μακαριώτατε Ἀδελφέ κ. Χριστόδουλε

Τίς προάλλες ἐτίμησες μέ τήν παρουσία σου στήν Καρδίτσα τήν κηδεία τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ Κλεόπα. Ἐκεῖ, ἀμέσως διεκήρυξες, ὅτι θά χειροτονηθεῖ στή θέση του ὁ ἐκ Βόλου π. Θεόκλητος Κουμαριανός. Τό ἄκουσμα καί ἡ προειδοποίηση αὐτή ἐδμηιούργησε ἀδυσώπητα ἐρωτήματα στό Ποίμνίό μου.

Ἀναφέρω μερικά:

1. ΓΙΑΤΙ Ο ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑ; (Φέουδο ἡ Καρδίτσα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου;

Θυμήσου, ἀδελφέ Χριστόδουλε, ἐσύ πού διακρίνεσαι γιά τή στεγανή σου μνήμη, θυμήσου λέγω, ὅτι τήν ἴδια ἀκριβῶς διακήρυξη καί προειδοποίηση ἔκανε στήν κηδεία τοῦ Σεραφεῖμ Ὁρφانوῦ στή Λάρισα καί ὁ προκάτοχός σου Σεραφεῖμ Τίκας, ἐνῶ ὁ μακαριστός Θεολόγος, κανονικός Μητροπολίτης Λαρίσης, εὑρίσκετο στήν ἐξορία...

Εἶπε, λοιπόν, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ἐνώπιον πολλῶν Λαρισαίων «στεντορεῖα τῇ φωνῇ»: «Αὐτός θά εἶναι ὁ νέος Μητροπολίτης σας!» καί ἔδειξε τόν τότε ἀρχιμανδρίτη Δημήτριο Μπεκιάρη!...

Ἐπιθυμεῖς, λοιπόν, κι ἐσύ Μακαριώτατε Χριστόδουλε, τό πνευματικό σου παιδί, ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός, νά ἔχει τίς περιπέτειες τοῦ Μητροπολίτου Δημητρίου Μπεκιάρη;

Ἄς γυρίσουμε στήν Καρδίτσα.

Ὅμορες οἱ Μητροπόλεις Θεσσαλιώτιδος καί Μαγνησίας (Καρδίτσα καί Βόλος). Γι' αὐτό ὅλες οἱ ἀντιδράσεις καί οἱ κινητοποιήσεις πού ἔγιναν στήν πρῶν Μητρόπολή σου, στό Βόλο, ὅταν ἐπεδίωξες ν' ἀφήσεις στό πόδι σου Μητροπολίτη Βόλου τόν Κουμαριανό, αὐτοστιγμεί γνωστοποιήθηκαν σ' ὅλη τή Θεσσαλία καί στήν

Καρδίτσα. Τά ΜΜΕ ἐπληροφόρησαν τούς πάντες τά περί Κουμαριανοῦ.

Οἱ Βολιώτες ὅμως, χάρη στήν παρέμβαση τοῦ πνευματικοῦ σου (Μητροπολίτη Πειραιῶς), δικαιώθηκαν γιά τήν ἀντίστασή τους μέ τήν χειροτονία ἐκεῖ τοῦ Μητροπολίτου Ἰγνατίου Γεωργακοπούλου.

Καί ἡ Καρδίτσα, πῶς πῆθέλατε ν' ἀντιδράσει; Τόν ὑποφαινόμενο Κανονικό Μητροπολίτη Κωνσταντῖνο τόν εἶχατε παροπλισμένο καί ἐξόριστο 26 χρόνια τώρα. Ἀπηξιώσατε μάλιστα νά δώσετε προσοχή σέ δυό μνύματα, πού ἐγκαίρως σᾶς ἔστειλα. Συγχρόνως, ἔντονη διαμαρτυρία ἔκανα καί πρὸς τό Μητροπολίτη Μετεώρων, πού ἀντικανονικά εἰσῆλθε στή Μητρόπολή μου ὡς τοποτηρητής. Ἐπίσης οἱ Σύλλογοι Καρδίτσας μέ ἐμπεριστατωμένα ὑπομνήματα σᾶς ἐνημέρωναν, ὅτι ἡ Καρδίτσα ἔχει Μητροπολίτη τόν Κωνσταντῖνο.

Κουρασμένοι ψυχικά καί ἀπογοστευμένοι οἱ Καρδιτσιῶτες ἀπό τήν προηγούμενη ἄθλια ἐκκλησιαστική διοίκηση περίμεναν μιά ἀπολύμανση τῆς Μητροπόλεως. Ἐνα ξελάσπωμα. Ἐνα ξημέρωμα. Μιά ἀναγέννηση πνευματική. Γιατί τούς ἀδικοῦμε, Μακαριώτατε; Γιατί τούς ἀποθαρρύνουμε μέ τίς παράνομες, ἀντικανονικές καί αὐθαίρετες ἀποφάσεις μας; Εἴμαστε ἄραγε σωστοί ποιμένες Χριστοῦ; Ποῦ ὁδηγοῦμε τόν περιούσιο λαό;

2. Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΛΟΧΟΣ;

Ἐνα ἄλλο ἐρώτημα τριβελίζει τή σκέψη τῶν Καρδιτσιωτῶν: Πότε πρόλαβε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος νά πάρει τή γνώμη τῆς Ἱεραρχίας; Ὁ μακαριστός Κλεόπας μόλις ἐκοιμήθη ἀμέσως ἔγινε ἡ κηδεία του... Πῶς ἦταν βέβαιος ὁ Μακαριώτατος ὅτι ὁ Κουμαριανός θά ἔπαιρνε τόν ἀρχιερατικό θρόνο τῆς Καρδίτσας;

Καί ὅλοι διερωτώμεθα: Λειτουργεῖ τό Συνοδικό σύστημα; Ἐχομε δημοκρατία; Ἄν ὅχι, γιατί ὁ ἰσοβίτης δικτάτωρ Ἰωαννίδης, φίλος τοῦ δημίου μου Ἀρχιεπισκόπου Τίκα, νά βρίσκεται ἀκόμη ἐγκλειστος στόν Κορυθαλλό; Οἱ πανέλλινες γνωρίζουν γιατί οἱ Βολιώτες ἀπέπεμψαν τόν ὑποψήφιο Μητροπολίτη Βόλου Θεόκλητο

Κουμαριανό... Ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία πῶς ἔγινε, τί συνέβη καὶ χάρισε πλειοψηφία γιὰ Μητροπολίτη Καρδίτσας στὸν ἀποδιοπομπαῖο καὶ ἀκουσμένο Βολιώτη Θεόκλητο Κουμαριανό; Ἐρωτήθηκαν ἄραγε ἂν ἔχουν κανονικὸ δικαίωμα νὰ προβοῦν σέ ἐκλογή Μητροπολίτου σέ Μητρόπολη πού δέν κηρεύει; Ἡ ἐκ συναρπαγῆς; Καί, ἀκόμη, πῶς γιὰ τὸ Βόλο ὑπῆρξε «πάντη ἀκατάλληλος» καὶ ἐπικίνδυνος καὶ γιὰ τὴν Καρδίτσα καταλληλότερος πάντων καὶ μάλιστα μέ συντριπτικὴ πλειοψηφία;

Ἀδελφοί, συνοδικοὶ Ἱεράρχες, αὐτὴ τῇ στιγμῇ συνέχομαι ἀπὸ συνειδησιακὸ πρόβλημα... Ὁ Θεὸς μου διερωτῶμαι: Εἴσθε Ἀρχιερεῖς Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Εἴσθε διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων; Εἴσθε ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Εἴσθε πονόψυχοι Πατέρες εὐλαβῶν Χριστιανῶν; Ἄν ναι, τότε πῶς ἐδώσατε τὴν ψήφισας σέ ἓνα μοικεπιβάτη; Πῶς προβήκατε σέ χειροτονία Μητροπολίτου Καρδίτσας ἐνῶ ἡ Θεσσαλιώτιδα ἔχει κανονικὸ Μητροπολίτη; Εἰπέτε μου, ἀδελφοί, πότε μέ ἀκούσατε; Πότε μέ ἀναικρίνατε; Πότε μέ δικάσατε;... Νά σκεφτῶ, ὅτι καὶ γιὰ τὴν Καρδίτσα ἐδούλεψε τὸ σύστημα πλαστογραφίας ἀρχιερατικῆς ἐκλογῆς, ὅπως καὶ στὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς στὴν ἐκλογή τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος Μπεζενίτη; Ἀδυνατῶ νὰ πιστέψω κάτι τέτοιο, διότι γνωρίζω πολὺ καλά, ὅτι στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας εὐρίσκονται ἄξια πατερικὰ ἀναστήματα κοσμούμενα μέ ἀρετὴν, σοφίαν καὶ ἀγιότητα.

Μέ ἀδικεῖτε, Μακαριώτατε. Μέ ἀδικεῖτε ἀτάφορα. Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν ἐζητήσατε τὴ γνώμη γιὰ τὸ θέμα Καρδίτσας ἐνός Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Θέμελη. Ἀδυνατῶ νὰ πιστέψω ὅτι ἠκούσθη ποτὲ στὴν Ἱεραρχία ἡ φωνὴ ἐνός Ὑδρας Ἱεροθέου. Πῶς καταδικάσατε σέ σιωπὴ ἓνα σοφὸ συγγραφέα καὶ ἐκκλησιαστικὸ ρήτορα, τὸ Νικηφόρο Λευκάδος, παιδαγωγὸ εἰς Χριστὸν τῆς ἐλληνικῆς νεότητος; Ὡλιβεται ἡ ψυχὴ μου, ὅταν διαπιστώνω ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ὅτι ἀπουσιάζει ἡ φωνὴ ἐνός Εὐσταθίου Σπάρτης, πνευματικοῦ ἀναστήματος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου. Εἶναι ὑποχρεωτικὸ, Μακαριώτατε, νὰ χτυπάει γροθιὲς στὰ τραπέζια ὁ σοφὸς καὶ πρᾶτατος Ἱεράρχης Μελέτιος Πρεβέζης, γιὰ νὰ τοῦ δώσετε τὸ λόγο; Ἄν τέτοιους διδασκάλους, ἀδελφέ Χριστόδουλε, τοὺς καταδικάζετε σέ σιωπὴ, ἀλλί καὶ τρισαλί στὴν Ἐκκλησίᾳ μας.

Δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας θὰ ᾔθελε νὰ συνεχισθεῖ ἡ θεοοστύγης καταβαράθρωση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων. Ἀπίστευτο κι ὅμως ἀληθινό! Εἴκοσι πέντε (25) ὁλόκληρα χρόνια μέ ἱεροσυλίες. Μέ ἀρχαιοκαπηλίες. Μέ ἐξαφάνισι σπανίων κειμηλίων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου Καρδίτσας. Μέ διάλυση καὶ βεβήλωση τῶν ἔξ (6) ἐκκλησιαστικῶν Οἰκοτροφείων μέ σοδομικὰ ὄργανα ἐκ μέρους τῶν ὑπευθύνων. Τὸ περιοδικὸ «Φωτοβολίδες» τῶν ἡμερῶν ἐκείνων κατήγγειλε τὰ ἔκτροπα μέ ρεαλιστικὲς φωτογραφίες. Μόνο οἱ ἐξόριστοι ἠγούμενοι τῶν ἱστορικῶν μοναστηριῶν τῆς Θεσσαλιώτιδος θὰ μπορούσαν νὰ φανερώσουν τί ἔργα ἔγιναν μέ τίς πολλὰς ἑκατοντάδες ἐξαφανισμένων ἑκατομμυρίων δραχμῶν... ἀλλὰ ποίος νὰ τοὺς ἐπαναφέρει ἀπὸ τὴν ἐξορία;...

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀπολογούμενος πρὸς τοὺς κατηγοροῦντες του ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀναφαίρετο δικαίωμα νὰ ἔχει λόγο! Τί κρίμα! Σήμερα οἱ γνωρίζοντες τὰ ἐνδότερα τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας μέ πολὺ πόνο ἐκφράζονται ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἱκανότερος τοῦ Σεραφεῖμ, μετέτρεψε καὶ πάλι σέ λόχο, χωρὶς λόγο, τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας.

3. ΕΜΠΟΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Λυποῦμαι, ἀδελφέ Χριστόδουλε, γιὰ τὴ συνεχιζόμενη ταλαιπωρία τῶν Χριστιανῶν τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας μου. Δέν βγαίνει μέ τίποτα ἀπ' τὸ μυαλό μου. Πατριὸς θὰ εἶναι ὁ ἀγαπημένος σου Κουμαριανὸς καὶ ποτὲ πατέρας!

Γιατί, Μακαριώτατε, λησμονεῖς τὴ διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ μας, ὅτι «ὁ ἐμβαίνων ἀλλὰχόθεν καὶ οὐκ διὰ τῆς θύρας ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστής»; Ἡ ἐγκριμένη ἐρμηνεία τοῦ μεγάλου ἐρμηνευτοῦ Π. Τρεμπέλα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος σχολιάζει στὸ χωρίο αὐτό: «*Νομίζετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας ὅτι εἴσθε οἱ ἀνεγνωρισμένοι ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ Ἰσραὴλ. Σὰς διαβεβαίω ὅμως ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, ὅτι εἴσθε ἐκμεταλλευταὶ τοῦ ποιμνίου καὶ κλέπται τῶν προβάτων*» ἐκεῖνος πού δέν ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν πόρταν εἰς τὴν μάνδραν εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττονται τὰ πρόβατα, ἀλλ' ἀνεβαίνει ἀπὸ ἄλλο μέρος διὰ νὰ πηδήσῃ μέσα κρυφίως, ἐκεῖνος εἶναι κλέπτῃς καὶ ληστής».

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ἔχουν πατέρα, ἔχουν ποιμέναρχη

Η μετατόπισι τῆς φωτογραφίας

Η φωτογραφία μετατοπίστηκε. Ἀποκολλήθηκε ἀπό τό πρῶτο της νομικό πλαίσιο καί τοποθετήθηκε σέ ἕνα δεύτερο πλαίσιο, περισσότερο δουλεμένο καί περισσότερο στέρεο. Καί αὐτά μέσα σέ ἕξι μῆνες. Πρίν προλάβῃ νά στερεωθῇ καλὰ ἡ φωτογραφία. Καί πρίν δουλέψῃ τό πλαίσιο. Γιά κείνους, πού ἀποροῦν, θά δώσω ἀμέσως τίς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις.

Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1999 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῇ Ἑλλάδος (γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος) ψήφισε τόν Κανονισμό 117, «Περί συστάσεως καί λειτουργίας Νομικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος». Τό ἄρθρο 7 αὐτοῦ τοῦ κανονισμοῦ ρυθμίζει ποιός μπορεῖ νά διοριστῇ ὡς προϋστάμενος τοῦ Νομικοῦ Γραφείου. Καί ἀφοῦ καθορίζει τά γενικά προσόντα τῶν ὑποψηφίων γιά τή θέσι αὐτή, παραθέτει καί μιὰ παράγραφο-φωτογραφία, μέ τήν ὁποία ἀνοίγει τό δρόμο γιά τήν

παράκαμψι τῆς προηγούμενης παραγράφου καί τό διορισμό συγκεκριμένου προσώπου, ἀλειυμένου ἀπό τό δικαστικό σῶμα. Γράφει: «**Τά καθήκοντα τοῦ Προϊσταμένου δύνανται νά ἀνατίθενται μέ ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς Ἀνώτατον Δικαστικόν λειτουργόν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν συντάξει, ἐφ' ὅσον εἶναι τουλάχιστον Διδάκτωρ Νομικῆς καί ἔχει εἰδίκουσιν εἰς τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ὁμως ὑποχρεοῦται νά προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἀμισθί καί πρέπει, πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του, νά ὑποβάλλῃ εἰδικήν πρὸς τοῦτο δήλωσιν**».

Γιά κείνους, πού γνωρίζουν τοὺς θαμῶνες τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου ἡ διάταξι-φωτογραφία ἔχει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, γιά τήν ἀναγνώρισι καί σήμανσι τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ φίλου, πού εὐνοήθηκε καί προτιμήθηκε κατὰ τήν ἐπιλογή.

Ἡ φωτογραφία, ὁμως καί ἡ ἀρχιεπισκο-

τόν Κωνσταντῖνο. Τί ζητεῖ, λοιπόν, ὁ ἀγαπημένος σου Μητροπολίτης Θεόκλητος Κουμαριανός σέ ξένη Μητρόπολη, σέ ξένη πόλιν, σέ ξένη πνευματική οἰκογένεια; Ἔχει μήπως ἄδικο ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, πού τόν ὀνομάζει «μοιχεπιβάτη»;

Μέ ἀδικήσατε καί μέ ἀδικεῖτε, Μακαριώτατε. Μοναδική εὐκαιρία ἦταν ἡ ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Κλεόπα, νά ἐπανέλθῃ ὁ ἐξόριστος Κωνσταντῖνος στήν πενθοῦσα, ἀποφανισμένη οἰκογένειά του, τήν τοπική Ἐκκλησία Θεσσαλίας καί Φαναριοφερσάλων. Ὁ τελευταῖος «Ἀγώνας» Λαρίσης ρωτᾷ: «Εἶναι τυχαῖο τό ὅτι ὁ καλός Θεός κάλεσε στοὺς οὐρανοὺς τόν κυρό Κλεόπα, ἕνα μήνα πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας».

Ὑπάρχουν βέβαια καί ἐκεῖνοι, πού ψιθυρίζουν... νά παραιτηθῶ!... Μάλιστα μοῦ ὑπενθυμίζουν τήν παραίτησι Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Καί τοὺς ἀπαντᾷ: Ὁ Κωνσταντῖνος στοιχεῖ στή γραμμή Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. Ἀκολουθεῖ τήν τακτική Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐπα-

ναπαύεται στήν πορεία ενός Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, ὅστις μέχρι τελευταίας πνοῆς ζητοῦσε καί ἀνέμενε ἐκκλησιαστική ἀποκατάστασι.

Ἐπεῖτα, ἀδελφέ Χριστόδουλε, ἐσὺ τό γνωρίζεις; Μοῦ ἐπιτρέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες νά παραιτηθῶ χωρίς σοβαρό λόγο; Ἔνας σωστός πατέρας παραιτεῖται ποτέ ἀπὸ τίς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὰ παιδιά του;

Αὐτὰ μέ ἐδίδαξε καί ὁ πρῶτος πνευματικός μου Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, πού ἐκρημάτισε διάκονος καί συνεργάτης τοῦ ἱσοβίως ἐξορίστου Νεκταρίου Πενταπόλεως, διευθυντοῦ τότε τῆς Ριζαρείου Ἱερατικῆς Σχολῆς.

Ὑποχρεοῦμαι νά τελειώσω μέ τό παράπονο: Μακαριώτατε Χριστόδουλε, «τί με διώκεις; Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν!» (Πράξ. κστ' 14).

Ὑμέτερος ἀδελφός

Ὁ Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

πική προτίμησι δέν ἔστεκε καλά στό κάδρο. Ἐπειδή δέν κάλυπταν τό Δικαστικό λειτουργό ἀπέναντι στήν ὑπηρεσία του. Γιατί οἱ σχετικές Συνταγματικές διατάξεις δέν τοῦ ἐπιτρέπουν νά μετέχη σέ ἐπιτροπές, ἄν δέν ὀρίζεται αὐτό ρητά ἀπό κάποια διάταξι νόμου. Πολύ περισσότερο δέν τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἀσκή ἐλεύθερη δικηγορία. Καί ἐκεῖνοι, πού ἀνακάλυψαν τή σκοτεινή συναλλαγή καί διαπίστωσαν τήν ὑποπτή σκοπιμότητα, ξεσήκωσαν σάλο. Ἐγραψαν καί κατήγγειλαν τήν παράνομη πράξι. Ἔτσι, ὁ ἀνώτατος(!) δικαστικός λειτουργός, παρά τό ὅτι εἶχε πιάσει κι ὅλας δουλειά, δέν μπόρεσε νά στερεωθῇ στό πόστο αὐτό. Γιατί κινδύνευε νά ἐμπλακῇ σέ περιπέτειες, πού θά ἐφθειραν τό προσωπικό του κύρος καί τό κύρος τῆς Ἀνώτατης Δικαιοσύνης.

Ἔτσι, ἡ φωτογραφική διάταξι ἀποσπαστηκε ἀπό τόν Κανονισμό 117 καί ἐπικολλήθηκε στόν Κανονισμό 123. Καί, μάλιστα, μέ δύο προσθήκες, πού ἐξασφαλίζουν τό ἀπυρόβλητο καί βελτιώνουν τή θέσι του.

Ὁ Κανονισμός 123 ἔχει τίτλο «Περὶ συστάσεως θέσεων εἰδικῶν Ἐπιστημονικῶν Συμβούλων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Στήν παράγραφο 1, καταχωρεῖται καί ἡ ἀκόλουθη διευκρίνισι: «**Τά καθήκοντα τοῦ ὡς ἄνω Συμβούλου δύνανται νά ἀνατίθενται εἰς ἀνώτατον δικαστικόν λειτουργόν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν συντάξει, ὁ ὁποῖος πάντως πρέπει νά ἔχει εἰδικήν ἐπιστημονικήν ἐνασχόλησιν μέ τά ὡς ἄνω θέματα.**»

Ἡ ἴδια φωτογραφία, μέ τά ἴδια χαρακτηριστικά καί τά ἴδια προσόντα, ἀλλά σέ ἄλλη θέσι. Γιατί πρέπει ὁ φίλος ὅπωςδῆποτε νά διοριστῇ. Καί νά βρίσκεται στό πλευρό τοῦ προκαθημένου, γιά νά τοῦ ἀνοίγει τό δρόμο στίς δικαστικές διαφορές, πού θεληματικά, χρόνια τώρα, συντηρεῖ.

Καί οἱ δύο προσθήκες.

Ἡ πρώτη: «**ἡ ἀνάθεσις τῶν καθηκόντων τούτων εἰς δικαστικόν ἐν ἐνεργείᾳ (γίνεται) μετὰ προηγουμένην ἀδειαν τοῦ οἰκείου Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου.**»

Ἡ διάταξι αὐτή ξεπερνάει τό σκόπελο τῆς αὐθαιρεσίας. Νομιμοποιεῖ τόν ἀνώτατο δικαστικό ἀπέναντι στήν ὑπηρεσία του.

Καί ἡ δεύτερη: «**Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ**

παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾷ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό ὕψος τῆς ὁποίας δέν δύνανται νά προσδιορισθῇ.» Αὐτό σημαίνει, πώς ὁ ἀνώτατος(!) δικαστικός διορίζεται στή νέα του θέσι καί μέ πρόσθετες ἀποδοχές. Καί δέ θά προσφέρῃ ἀμισθί τίς ὑπηρεσίες του στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτά σχετικά μέ τή φωτογραφία τοῦ ἀνώτατου(!) δικαστικοῦ.

Στόν Κανονισμό, ὅμως, ὑπάρχει καί μιᾷ ἄλλῃ διάταξι, πού καλύπτει τίς πρωτοβουλίες ἢ τίς αὐθαιρεσίες τοῦ προκαθημένου καί σπρώχνει στό περιθώριο ὁλόκληρη τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ στήν προμετωπίδα ἀναφέρεται, ὅτι οἱ δύο ἐπιστημονικοὶ σύμβουλοι διορίζονται «**παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ**», στό σῶμα τοῦ Κανονισμοῦ ἀναφέρεται, ὅτι αὐτοὶ θά γνωμοδοτοῦν, «**ὁσάκις τοῦτο ζητηθῇ ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἢ τῆς Ἱερᾷ Συνόδου.**» Ἡ παροχή τοῦ δικαιώματος στόν Ἀρχιεπίσκοπο νά ἀπευθύνεται, αὐτός μόνος καί χωρίς προηγούμενη ἐγκρισί ἢ ἀπόφασι τῆς Ἱερᾷ Συνόδου, στούς εἰδικούς συμβούλους καί νά ζητᾷ τή γνώμη τους, ἐξουδετερώνει τήν Ἱερά Σύνοδο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἔχει πιά τήν ὑποχρέωσι νά φέρνῃ τά θέματα στή Συνοδική διάσκεψι καί τό σῶμα νά ἀποφασίσῃ, ἄν θά τά παραπέμψῃ στούς συμβούλους γιά γνωμάτευσι. Θά ἐμφανίζεται ἡγεμονικά καί δικαιοματικά καί θά παρουσιάξῃ μιᾷ γνωμάτευσι ἢ θά ἀναγγέλλῃ ἀπλῶς στή Σύνοδο, ὅτι ἔχει πάρει τή γνώμη τῶν εἰδικῶν συμβούλων. Ἔτσι θά προκαταλαμβάνῃ τοὺς Συνοδικούς καί θά προωθῇ τίς λύσεις, πού αὐτός ἐπιθυμεῖ. Αὐτό ἄλλωστε ἔκανε καί κατὰ τό θέρος τοῦ 1998. Ἰσχυρίστηκε ὅτι ἔχει τή γνωμάτευσι τοῦ ἀνώτατου(!) δικαστικοῦ, γιά τόν ὁποῖο ἀργότερα ἔκανε τίς δύο χαριστικές διατάξεις, καί ζήτησε ἀπό τοὺς Συνοδικούς νά υἱοθετήσουν τήν ἀποψί του, (πού οὔτε κἂν τήν παρουσίασε) καί νά ψηφίσουν τήν ἄρσι τῶν ἀνυπόστατων ἐπιτιμίων «ἀπό δῶ καί πέρα» (ex nunc), ἔτσι, πού νά μὴ ἔχουν τό δικαίωμα οἱ καταταλαιπωρημένοι Μητροπολίτες νά ἀποκατασταθοῦν στίς Μητροπόλεις τους

ΠΕΝΘΗΣΤΕ ΚΑΙ... ΘΡΗΝΗΣΤΕ

Σας παρουσιάζουμε ένα δεσποτικό έγγραφο, μία κλήσι προς άπολογία, πού μόνο ένα άτομο άρρωστημένο και φορτισμένο με τό σύνδρομο της μειονεξίας, θά μπορούσε νά συντάξη. Συντάκτης ό 'Ιγνάτιος Λάπας. 'Ο ταλαίπωρος αυτός και έξωφλημένος ρασοφόρος, πού εμφανίζεται ως Μητροπολίτης Λαρίσης. Κάποιοι ιερείς θεώρησαν χρέος τους νά μετάσχουν στην κηδεία ενός μικρού παιδιού, πού έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. 'Η ιερατική τους ευαισθησία και ή πατρική τους καρδιά τούς έφερε κοντά στον πόνο των γονιών, πού κήδευσαν τό μικρό βλαστάρι τους. 'Όμως, στην κηδεία αυτή έτρεξε νά λάβη μέρος και νά συμπαρασταθή στους πονεμένους γονείς και ό ιερομόναχος Εϋθύμιος Τρικαμηνάς, πού ό 'Ιγνάτιος Λάπας τον θεωρεί άσπονδο έχθρό του, επειδή δέν του έχει ζητήσει την άδεια νά ιεροπρακτῇ στην έπαρχία της Λάρισας. Τῇ σύμπραξι των ιερέων μέ τον Τρικαμηνά και την κοινή ιερολογία της κηδείας, την κατελόγισε ό Λάπας ως μέγα έκκλησιαστικό παράπτωμα και τούς κάλεσε σέ άπολογία.

καί στή διακονία τους. Καί τό περίεργο είναι, ότι ή γνωμάτευσι αυτή (άν έγινε), δέν καταχωρήθηκε στά Πρακτικά της Συνόδου. Καί κανένας δέν τῇ διάβασε.

Αυτές είναι οι επιδιώξεις του προκαθημένου και αυτή τῇ σκοπιμότητα εξυπηρετεῖ ή ανάρτησι της φωτογραφίας στο κάδρο ενός έκκλησιαστικού Κανονισμού.

Φυσικά, και ό άνώτατος(!) δικαστικός, άν βρισκόταν στο ύψος του αξιώματός του, δέ θά δεχόταν ποτέ νά διοριστῇ σέ μία έκκλησιαστική θέση μέ προϋπόθεσι την ψήφισι μιάς διατάξεως-φωτογραφίας. 'Αλλά...

Αυτό τό έγγραφο, από μόνο του, δείχνει την πνευματική στάθμη και τίς ικανότητες και τά κόμπλεξ του συγκεκριμένου ατόμου, πού ή χθесινή και ή σημερινή έκκλησιαστική άσυνειδησία επιμένει νά επιβάλῃ ως ποιμένα στον ευγενικό λαό της Λάρισας και όλόκληρης της περιοχής.

Έν Λαρίση τῇ 3ῃ Αύγούστου 1999
ΘΕΜΑ: Κλήσις εις άπολογία.

Αἰδεσµώτατον Πρεσβύτερον....
'Εφημέριον 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου....
Αἰδεσµώτατε,

Περιτλῆθεν εις γνώσιν ἡµῶν ὅτι τὴν 29ην 'Ιουλίου τρέχοντος ἔτους καὶ περὶ ὥραν 10.30 π.μ. ἐτελέσατε μεθ' ἐτέρων ἱερέων κηδεῖαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ 'Οσίου 'Αντωνίου τῆς ἐνορίας 'Αγίου 'Αθανασίου Λαρίσης καὶ συνιερουργήσατε ἐκτός των ἄλλων μετὰ τοῦ 'Ιερομονάχου Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ. Διὰ τοῦ παρόντος ὅθεν, καλοῦμεν ὑμᾶς ἵνα ἀπολογηθῇτε ἐγγράφως ἐπὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ τούτου παραπτώματος εἰς τὸ ὁποῖον περιεπέσατε καὶ νά ἀπαντήσετε ἐγγράφως ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ παρόντος ἐπὶ των ὡς κάτωθι υποβαλλομένων ὑμῖν ἐρωτημάτων:

Διατί, πάτερ ἀγνοήσατε τὰς ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 24 'Εγκυκλίους τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως καὶ συνιερουργήσατε μεθ' ἱερέως μὴ ἔχοντος τὴν πρὸς ἱερουργίαν ἀπαιτομένην ἄδειαν τῆς καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησιαστικῆς 'Αρχῆς; Καὶ πρὸ πάντων διατί ἀφοῦ ἀποδεδειγμένως γνωρίζετε ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κληρικός οὐχὶ μόνον δέν μνημονεύει τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου ὑμῶν Μητροπολίτου, ἀλλὰ τούναντίον φέρεται ὡς δεδηλωμένος ἐχθρὸς τῆς τοπικῆς ἡµῶν 'Εκκλησίας βάλλων ποικιλοτρόπως κατὰ τοῦ ἐπιχωρίου ὑμῶν Μητροπολίτου καὶ κατ' ἐπέκτασιν κατὰ τῆς καθόλου 'Εκκλησίας, ὑμεῖς ἄνευ δισταγμοῦ τινος συνιερουργήσατε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐξόδιον 'Ιεράν 'Ακολουθίαν;

Παρακαλῶ πολὺ ὅθεν ὅπως σὺν ταῖς ἀπαντήσεσιν ὑμῶν ἐπὶ των ὡς ἄνω τιθεμένων ἐρωτημάτων υποβάλλητε ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας γραπτῶς καὶ τὴν ἀπολογίαν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ διαπραχθέντος ἐάν οὕτως ἔχωσι τὰ πράγματα-ὕφ' ὑμῶν κανονικοῦ παραπτώματος, προκειμένου νά ἐπιληφθῶμεν ἐπὶ των ὡς ἐν τοῖς ὑπερθεν ἐκτεθέντων.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀντιθέσεις ἢ ἑκκοσμικεύσεις;

Ὁ Κύριός μας
Ἰησοῦς Χριστός:

«Ὑμεῖς φωνεῖτέ με, ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ. εἰ οὖν ἐγὼ ἐνῖφα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. ὑπόδειγμα γάρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῇτε»

(Ἰωάν. ιγ' 13-15).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Χριστόδουλος:

«Οὐδέποτε θά ἀνεχθῶ, ἐπειδὴ τάχα εἶμαι νέος Ἀρχιεπίσκοπος, τῇ θεσμικῇ ὑποβάθμιση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ρόλου μου ὡς πρώτου τῇ τάξει μεταξύ ἴσων, τὴν ἐπὶ κληση σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀντλουμένων ἀπὸ τὴν ἀκένωτη δεξαμενὴ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ τῶν ὑπόπτων σκοπιμοτήτων ἢ προσωπικῶν ἀντιπαθειῶν».

Στὴ Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας.

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ

Προκαλεί πόνο στην ορθόδοξη συνείδηση ή εικόνα, πού παρ-
ρουσιάζει σήμερα γενικά ή
'Αρχιερωσύνη. Αυτό τό θεο-
σύστατο κέντρο κάθε τοπικής
'Εκκλησίας. Πόνο, πού τόν νοιώθει ό λα-
ός, όταν άκούει τόν άθεολόγητο, ξύλινο
λόγο πολυπραγμόνων 'Αρχιερέων. "Η πα-
ρατηρεί τήν λιθώδη άφωνη άπραξία και
άναισθησία κάποιων άλλων. Πώς πολι-
τεύονται «θύσσω και πορφύρα διανθι-
ζόμενοι και ταίς λιπαραις τραπέζαις
έμπιαινόμενοι», έχοντας άπλώσει θαθει-
ές ρίζες σέ γή, στήν όποία «πολλοί κάτω-
θεν έπιρρέουσιν οί ήδονών όχετοί» (Γρη-
γόριος Νύσσης). "Όταν θλέπει τόν άγώνα
τους γιά έπιβολή πάνω στους συν-'Ιεράρ-
χες τους. Γιά καθυπόταξη τού ποιμνίου
τους κάτω άπό τό πέλας τους. Γιά έπέ-
κταση τής κυριαρχίας τους. Γιά πολλα-
πλασιασμό τού πλούτου τους. "Όταν γί-
νεται μάρτυς μιås σχεδόν είδωλολα-
τρικής προσκόλλησής τους σέ άνιστόρη-
τα δήθεν κανονικά προνόμιά τους, πού
έπινοούν μέ ζηλευτή έφευρετικότητα.
Σέ άνούσιους τελετουργικούς τύπους
και πομπώδεις τίτλους, τήν τήρηση τών
όποίων έχουν άναγάγει σέ προσήλωση
πρός τήν κανονική τάξη! Οί 'Επίσκοποι,
πού, ως έξαιρέσεις τού κανόνα, μέ φόβο
Θεοϋ κατέχουν τούς θρόνους τους, έ-
χουν δύο μόνο έπιλογές: ή «κατασθενά-
ζοντες και κατωδυνάμενοι» (Ιεζ. θ' 4) νά
άρκεσθουν στό περιθώριο, πού τούς
ώθει τό «σύστημα», ή νά κριθούν δύσ-
χρηστοι και ένοχλητικοί, άν άντιδράσουν
και νά αποβληθουν. Νά χάσουν τούς
θρόνους τους.

Ό μακαριστός π. 'Επιφάνιος Θεοδω-
ρόπουλος, ό γνωστός γιά τήν άγία βιωτή
του και τή σοφία του, πνευματικός τής
νεώτερης 'Ελλάδος, είχε κατηγορηθεί
άπό κάποιον Μητροπολίτη ότι έβλαψε
τήν 'Εκκλησία, διότι «κακώς και έναντίον

τού θελήματος τού Θεοϋ έπραξε, άρνη-
θείς προαγωγήν εις 'Επίσκοπον». Πρά-
γματι, είχε άρνηθεί προαγωγή του σέ
'Επίσκοπο, παρά τίς πιέσεις, πού είχε δε-
χθεί. Δέκα χρόνια μετά τήν κοίμησή του,
ήλθε στό φώς τής δημοσιότητας ένα
άξιόλογο έξομολογητικό και άπολογητι-
κό κείμενό του, ('Εκδόσις «Τροχαλία»,
1999). Σ' αυτό αναλύει τούς προσω-
πικούς λόγους, πού τόν όδήγησαν στή
στάση του αυτή, θέτει, όμως, και κάποι-
ους γενικότερους προβληματισμούς. 'Α-
φού έκθέτει μέ σεμνότητα τό έργο του
στήν 'Εκκλησία, γράφει: «αν δέν είσ-
ηλθον έν πομπή εις τούς Ναούς, φέρων
μανδύαν μετά μακράς "οϋράς", προπο-
ρευομένων 'Ιερέων και Διακόνων και
κρουομένων χαρμοσύνως τών κωδώνων,
αν δέν ήκουσα ψαλλομένης "φήμας" υπό
καλλιφώνων χορωδιών, αν δέν ηϋλόγησα
διά δικηροτρικήρων τά πλήθη, αν δέν πα-
ρήλασα χρυσοστόλιστος ανά τάς όδους
έν μέσω διπλών στίχων παρατεταγμένων
στρατιωτών και υπό τούς ήχους τής
"Μπάντας" τού Δήμου, ... δέν υπήρξα
όμως και ρίψασπις ή λιποτάκτης». Σαφέ-
στατη ή λεπτή είρωνεία προς τήν πλειο-
ψηφία τών σύγχρονων 'Αρχιερέων, πού
έξαντλούν τή δραστηριότητά τους μόνο
σ' αυτό τού είδους τίς πομπώδεις έθι-
μοτυπίες, τίς κενές περιεχομένου. Πού
έχουν, όμως, τήν ψευδαίσθηση ότι "έκ-
δαπανώνται" στήν έπιτέλεση τού καθή-
κοντός τους! Και κατηγορούν, όσους θέ-
τουν κάποιες άλλες προτεραιότητες
στήν άσκηση τής διακονία τους. Καταθέ-
τει, συνάμα, ό μακαριστός π. 'Επιφάνιος
και τήν πεποίθησή του ότι και οί έπισκο-
πικοί θρόνοι μπορεί νά γίνουν πεδία δρά-
σεως εύεργετικής γιά τήν 'Εκκλησία,
«υπό τόν όρον ότι έν αύτοίς ίστανται
άνδρες ίκανοί και γενναίοι και όχι "ά-
ψυχες κοϋκλες"...». Αύτες οί "άψυχες
κοϋκλες", πού ίστανται σέ έπισκοπικούς

θρόνους, άποτελούν πρόκληση γιά τήν όρθόδοξη συνείδηση.

“Ένας Όρθόδοξος Έπάρχης τής Ούκρανικής Διασποράς στόν Καναδά καταθέτει τή δική του άυτόκριτική, τό δικό του πόνο, γιά τή χρήση πομπωδών τίτλων άπό Έπισκόπους, κυρίως Προκαθημένους Έκκλησιών, όπως “Παναγιώτατος”, “Θειότατος”, “Μακαριώτατος”, κλπ. μέ τούς όποιους προσπαθούν νά στηρίξουν δικαιώματα έπιβολής τοῦ ενός πάνω στούς άλλους καί δυναστεία πάνω στό πλήρωμα. Πού υποκαίουν τήν πείσμονα διεκδίκηση ιστορικών προνομίων άνευ άντικειμένου στή σύγχρονη πραγματικότητα τοῦ κόσμου. Προνομίων, πού αφήνουν άδιάφορο τό σύγχρονο άνθρωπο, άν δέν προκαλούν τήν ειρωνεία του. Γράφει μεταξύ άλλων:

«...Δέν βλέπω, πώς όλοι αύτοί οί πομπώδεις, καί συχνά άνόητοι τίτλοι, μέ τούς όποιους άπονέμουμε δόξα στούς έαυτούς μας, μποροῦν νά αναβαθμίσουν τή θέση μας. Δείχνουν, μάλλον, ότι έχουμε ξεχάσει ποιά είναι ή πραγματική μας θέση μέσα στήν Έκκλησία.

Είμαστε οί “Πρίγκιπες τής Έκκλησίας”, όπως θέλουν νά είναι οί Ρωμαίοι Καρδινάλιοι καί Άρχιεπίσκοποι; Μπορούμε νά είμαστε ποιμένες, πού άγωνιζόμαστε μαζί μέ τούς ανθρώπους μας στόν τραχύ δρόμο τής σωτηρίας μας; Μήπως αύτοί οί άλλόκοτοι τίτλοι μάς κάνουν νά σπαταλάμε τό χρήμα τοῦ λαοῦ σέ παλάτια καί μέγαλα, σέ πολυτελείς μερσεντές καί λίνκολνς, καί όχι στίς προτεραιότητες, πού θέτει τό Εὐαγγέλιο;

“Έχουμε τόσο βουλιάζει μέσα στήν άχλή τών άνόητων τίτλων, τών άσήμαντων καί στείρων προσφωνήσεων, τής δίψας γιά έξουσία καί τής άλαζονείας τών τύπων, ώστε κατανάμε νά παλεύουμε μέ τούς ανθρώπους μας γιά νά τούς υποτάξουμε καί νά τούς έξουθενώσουμε μάλλον, παρά γιά νά τούς οδηγήσουμε μέ ταπείνωση καί άγάπη στό δρόμο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος μας Ίησοῦ Χριστοῦ;...

“Ίσως αύτοί οί τίτλοι, πού μάς άνεβάζουν στούς ούρανοῦς, μάς έμποδίζουν,

έμάς τούς Έπάρχες, νά δοῦμε τήν πραγματικότητα, ότι ό σεβασμός κερδίζεται, δέν άπονέμεται κατ'έντολήν. Είναι άπίστευτο καί όμως, σέ κάποιους άπό μάς, συμβαίνει νά μάς γεννοῦν τή διάθεση νά γινόμαστε τά φόθητρα τοῦ έκκλησιαστικοῦ χώρου, μάλλον, παρά πατέρες καί ποιμένες, πού διδάσκουν καί καθοδηγοῦν τά ποίμνιά τους μέ άγάπη, χωρίς άφορισμούς, άπειλές καί τρομοκρατικές μεθόδους. Όποια καί άν είναι ή σημερινή κατάσταση, προσβλέπω σέ μία νεώτερη γενιά, πού θά θεωρήσει τούς τίτλους αύτούς όχι άπλώς άκατανόητους, αλλά έκτός τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου καί σέ αντίθεση μέ Αὐτό. Τοῦ Εὐαγγελίου, τό όποιο ὑποτίθεται ότι ὑπηρετοῦμε πιστά. Θά ανακαλύψει άκόμα, ότι αύτοί οί τίτλοι εὐθύνονται σέ μεγάλο βαθμό, γιά τό ότι έχουμε χάσει τό δρόμο μας καί έχουμε φέρει τήν Έκκλησία στή σύγχυση στήν όποία βρίσκεται, μέ τά παιχνίδια μας γιά έξουσία, τή βουλιμία μας γιά πλοῦτο καί τήν πασιφανή κουφότητά μας.

Άντί νά προσπαθοῦμε νά τρομοκρατήσουμε τούς πιστούς, καλύτερα θά ήταν νά τούς παρακαλούσαμε νά προσεύχονται γιά μάς, μήπως καί καταφέρουμε κάποτε νά έπιστρέψουμε στό γνήσιο δρόμο τών Άποστόλων.

Εδῶ, λοιπόν, έστιάζεται ένα μεζον ζητούμενο σήμερα γιά τήν Έκκλησία μας: ή Άρχιερωσύνη νά ξαναβρεῖ τήν άποστολική της διάσταση καί τήν πατερική της λιτότητα. Νά λυτρωθεῖ άπό τό όραμα τής αἴγλης τής άτοκρατορικής άλουργίδος, πού χρόνοι χαλεποί θρησκευτικής παρακμής εισήγαγαν. Τόν πειρασμό τής ένδοκοσμικής έξουσίας, τοῦ πλούτου, τοῦ τρυφηλοῦ θίου, τής κοινωνικής προβολής. Ο Έπίσκοπος νά ξαναγίνει, πρωτίστως καί κυρίως, αύτό άπό τό όποιο ξεκίνησε: ό έπικεφαλής τής εύχαριστιακής κοινότητας, ή όποία λατρεύει τό Θεό γύρω άπό τό ιερό Θυσιαστήριο καί πασχίζει καθημερινά νά βιώνει καί νά εὐαγγελίζεται στόν κόσμο τή θεία άποκάλυψη. Τήν έσταυρωμένη Άγάπη. Τήν “άγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου” τοῦ Θεοῦ.

Ε. Χ. Οίκονομάκος

ΨΙΘΥΡΟΙ

“Άλλο δρομολόγιο.

“Άλλο τρένο, άλλο δρομολόγιο. “Ο “Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κατά την ενθρόνισή του και κατά την περυσινή συνεδρίαση της “Ιεραρχίας της “Εκκλησίας της “Ελλάδος προσπάθησε να πείση τους Συνοδικούς “Ιεράρχες ότι θα αγωνιστή να αποκαταστήσει τό κύρος και τή λειτουργικότητα των Συνοδικών Σωμάτων.

Κατά τή φετεινή συνεδρίαση της “Ιεραρχίας υπεραμύνθηκε των προσωπικών του δικαιωμάτων και των υπερεξουσιών. Δήλωσε, ότι δέν εἶναι διατεθειμένος νά δεχθῇ υποβάθμισι τοῦ ρόλου του, ὡς «πρώτου» καί ὡς κεντρικοῦ μοχλοῦ τῆς διοικήσεως τῆς “Εκκλησίας τῆς “Ελλάδος.

“Η φετεινή του τοποθέτησι ἀναιρεῖ τήν περυσινή. “Ο ὑπερτονισμός των δικαιωμάτων και τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ «πρώτου» βάζει σέ δεύτερη κλίμακα τή Σύνοδο καί τή συλλογική λειτουργία τῆς. “Αλλωστε καί ἡ

πρᾶξι τοῦ κ. Χριστόδουλου κατά τό διάστημα, πού διέρρευσε ἀπό τήν ἀνάληψι τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν του καθηκόντων, μαρτυρεῖ καί πιστοποιεῖ, ὅτι τή Σύνοδο τήν ἔχει ὑποβαθμίσει. Προσπαθεῖ νά τήν ὑποκαταστήσῃ μέ αὐθαίρετες ἐνέργειες, πού ἀποτελοῦν δικές του καί μόνο ἐμπνεύσεις καί πρωτοβουλίες καί μάλιστα, πολλές φορές, ἄστοχες καί ἀρνητικές γιά τή Συνοδική ἐνότητα καί γιά τήν εἰκόνα σοβαρότητας, πού πρέπει νά ἐκπορεύεται ἀπό τή διοικητική ἐστία τῆς “Εκκλησίας. Καί, παράλληλα, ἀγωνίζεται νά προκαταλάβῃ τοὺς Συνοδικούς συλλειτουργοὺς του μεθοδεύοντας ἐκ τῶν προτέρων καί μέ πειστικές ἐπεμβάσεις στή συνείδησι τῶν Συνοδικῶν, τήν πορεία τῶν συζητήσεων καί τό σχηματισμό τῆς τεχνητῆς πλειοψηφίας, πού ὑπηρετεῖ τή μονοκρατορία του.

Μέ τή φετεινή παρέμβασι, ἤ, μᾶλλον, ἐπέμβασι, ἀπογοήτευσε καί τήν “Ιεραρχία καί τό πλήρωμα τῆς “Εκκλησίας. “Η Συνοδική ταυτότητα ἔχει τόσο ἀλλοιωθῇ, πού δέν ὑπάρχει πιθανότητα νά ἀποκατασταθῇ στίς μέρες τοῦ κ. Χριστόδουλου. “Η Σύνοδος τῆς “Εκκλησίας μας θά παραμείνῃ τό μαγειρεῖο, στό ὁποῖο ὁ πρῶτος, δηλαδή ὁ πρόεδρος τῆς, θά κρατᾷ τή μεγάλη κουτάλα καί θά ἀνακα-

Παπα-Γιάννη

“Ωστε ἔτσι! “Ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος δέχεται καί βάζει στό δικό του σεντούκι τά βαρύτιμα δῶρα. Τίς χρυσές πατερίτσες καί τίς μίτρες καί τά ἀδαμαντοκόλλητα ἐγκόλπια. Καί ἀνταποδίδει μέ χρήματα τῆς “Εκκλησίας! Τό ἔγραψε αὐτό ὁ κόλακας δημοσιογράφος ἀπό τό Σεπτέμβριο. Καί ἀκόμα δέν διαψεύστηκε.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

τεύη τή χύτρα σύμφωνα μέ τίς προσωπικές του ἐπιθυμίες. Οἱ πολλοί, οἱ 79 Μητροπολίτες, θά ἔχουν ἀρμοδιότητα μόνο ὡς ὑπηρετές.

Δηλώσεις ἐμπρηστικές.

Ὁ προκαθήμενος, ἀντί νά καλλιεργήσῃ τό πνεῦμα τῆς καταλλαγῆς καί τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας, ἀντέδρασε βίαια στίς ἀδελφικές ὑποδείξεις τοῦ Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου καί σέ κάποια δημοσιεύματα, πού καταχωρίστηκαν στίς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν. Ζώντας μέ ἔντασι τό σύνδρομο τῆς ἀλαζονικῆς ὑπερεξουσίας, ἄρχισε νά ἀραδιάζῃ θεωρίες, ἄσχετες μέ τήν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία, μέ τό Κανονικό Δίκαιο καί μέ τό νομικό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὑπογράμμισε τό δικαίωμα τῆς ὑπεροχῆς. Καί δήλωσε ὑπεροπτικά: «Οὐδέποτε θά ἀνεχτώ, ἐπειδὴ τάχα εἶμαι νέος Ἀρχιεπίσκοπος, τή θεσμική ὑποβάθμιση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ρόλου μου ἢ τή θεωρητική ἔστω ὑπονόμευσή μου ὡς πρώτου στήν τάξη μεταξύ ἴσων...».

Αὐτά εἶπε μέ στόμφο ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ὅμως, τί θά γίνῃ, ἂν οἱ ὑπόλοιποι, οἱ 79 Ἱεράρχες, Μητροπολίτες ὅλοι, ἀπόλυτα αὐτόνομοι στή διαχείρισι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καί τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης, δηλώσουν, ὅτι οὐδέποτε θά ἀνεχθοῦν τήν ὑποβάθμισί τους σέ χωρεπισκόπους, ἐξαρτημένους ἀπό τόν «πρῶτο»; Ἄν ἐπιμείνουν, ὅτι, σύμφωνα μέ τόν Πατριαρχικό Τόμο καί τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνωτάτη ἐκκλησιαστική ἀρχή εἶναι ἡ Σύνοδος καί ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει, ὡς μόνο ὑπεροχικό δικαίωμα, τήν ἀρμοδιότητα νά προεδρεύῃ στή Σύνοδο καί ὅτι ἡ ψήφος του εἶναι ἰσόκυρη μέ τίς ψήφους ὅλων τῶν Συνοδικῶν μελῶν;

Ἄν ἐπιμείνῃ ὁ «πρῶτος», ἐπιμείνουν καί οἱ 79, πού θά καταλήξῃ τό Συνοδικό σχῆμα;

Καί ἡ πρώτη ἀπάντησι.

Τήν πρώτη ἀπάντησι τήν ἔχει πάρει κιάλας ὁ κ. Χριστόδουλος. Αὐτός δήλωσε ἡγεμονικά ὅτι δικαιούται ὑπεροχική μεταχείρισι καί ὅτι κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τοῦ ἀμφισβητήσῃ τό ρόλο του.

Πρίν, ὅμως, προλάβῃ νά ὑποστηρίξῃ ἐπί-

σημα τήν ἀπαίτησί του στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας, ὁ Πατριάρχῃ Βαρθολομαῖος πρόλαβε νά τοῦ τραβήξῃ τό αὐτί. Μέ δύο ἐπιστολές, γραμμένες σέ ὕφος αὐστηρό καί ἀποφασιστικό, ὁ Πατριάρχῃς δήλωσε στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν ὅτι δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά ἀλλάξῃ τό status quo, πού ἔχει διαμορφωθῇ μέ τήν ἔκδοσι τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850. Δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά ἐπιβάλλῃ τό μνημόσυνο τοῦ ὀνόματός του κατά τήν τέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας οὔτε στίς ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες τῶν «Νέων Χωρῶν», ἀλλά οὔτε καί στίς Μητροπόλεις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί, ἀκόμα, ὑπενθύμισε ὁ Πατριάρχῃς στό φιλόδοξο νέο Ἀρχιεπίσκοπο, ὅτι ὁ δικός του ρόλος δέν ἐπιτρέπεται νά ἐκφεύγῃ ἀπό τά πλαίσια, πού καθορίζουν οἱ διατάξεις τοῦ Τόμου, δηλαδή, τοῦ προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Αὐτά ἐμήνυσε ὁ Πατριάρχῃς στόν κ. Χριστόδουλο. Καί ὁ κ. Χριστόδουλος περιφρόνησε τίς πατριαρχικές ἐπιστολές καί τίς ἀπέκρυψε ἀπό τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Σάν νά μήν ὑπῆρξε καμμία ἀμφισβήτησι τῶν προθέσεων του καί τῶν μεθοδεύσεων του, συνέχισε νά κανοναρχῇ τό δικό του τροπάριο. Τό τροπάριο τῆς ὑπεροχῆς καί τῶν ἡγεμονικῶν δικαιωμάτων, πού δέν τά ἔχει.

Ἔτσι ἄναψαν φωτιές. Καί ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἐξελίχθηκε σέ ρίγκ ἐξοντωτικῆς πάλης.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.